

oznanilo

Znamenje
iskrenega
kesanja je,
da se
oddaljimo od
(grešne)
priložnosti.
(Bernard
iz Clairvauxa)

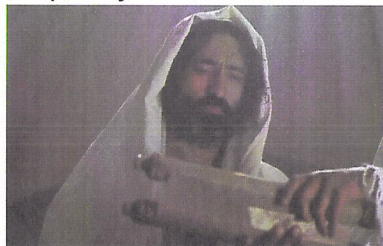
3. nedelja
med letom

leto VII /2010-16
24. januar 2016

KAKŠNA DUHOVNOST?

Pred nedavnim me je pretreslo pripovedovanje domačih o njihovem sorodniku, ki se je odpravil v Indijo za daljše obdobje, da bi »poglobil svojo duhovnost«. Doma je pustil ženo in otroka, pustil službo in prodal precej vrednosti, da bi si omogočil to potovanje. Poglobiti duhovnost! A kakšno, sem se spraševal skupaj z domačimi. Kakšna je duhovnost, ki zapusti doma nepreskrbljenega otroka in neodgovorno ravna z drugimi!?

Običajno ljudje duhovnost enačimo z nematerialnostjo. Najbrž je tako ravnal tudi omenjeni človek. Zapustil je snovno in se odločil za duhovno. Za

kristjane pa je duhovno tisto, kar izhaja iz Svetega Duha. Jezus v današnjem evangeliju pravi: »Duh Gospodov je nad menoj, ker me je mazilil« (Lk 1,18). Gre za Kristusov nastopni govor v domači shodnici, v katerem poudari, da ga vodi Sveti Duh. Sveto pismo tudi govori, da je bilo vse Jezusovo življenje pod vodstvom Duha: bil je spočet od Duha, Duh ga je vodil v puščavo, Duh je bil navzoč pri krstu in končno je Kristus na križu izdihnil duha. Ker je bil poln Duha, se je Jezus čutil poklicanega (maziljenega), da »oznani

jetnikom prostost in slepim, da spregledajo, da zatirane pusti na svobodo«. Jezus, ki je bil poln Duha in je ta vodil njegovo življenje, ni priporočal nasprotja snovnemu (materialnemu), ampak je v svetu opravljal dobra dela in dela usmiljenja, ki so bila sad Duha.

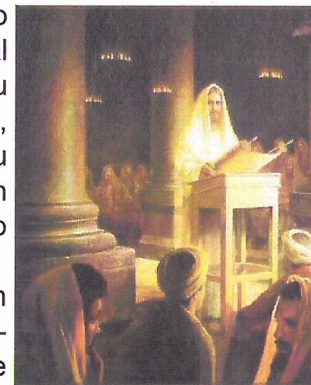
Z Božjim Duhom mora biti zaznamovano tudi življenje vsakega kristjana. V zgodovini Cerkve nam svetniki zgovorno dokazujejo, kako so na najrazličnejše načine uresničevali navdihe Duha. Ene je Duh zaznamoval, da so stregli ubogim (mati Terezija), druge, da so ustanavljali časopise, da bi oznanjali evangelij (don Alberione), tretje, da so združili oboje (Maksimiljan Kolbe), četrte, da so darovali svoje življenje za Kristusa (Edith Stein) ... Številne nerazglašene svetnike je vodil Duh, da so bili zvesti zakonci in dobre matere ter skrbni očetje, požrtvovalni duhovniki, marljivi delavci ... Opravljali so različna dela, vse dobre navdihe pa jim je dajal Sveti Duh.

Ni mogoče častiti Boga,
hkrati pa se prepirati s človekom.
To eno z drugim ni združljivo.
(Mahatma Gandhi)

Med krščenimi katoličani
trdnega in izvršenega zakona
ne more razvezati
nobena človeška oblast
in noben razlog; razveže ga le smrt.

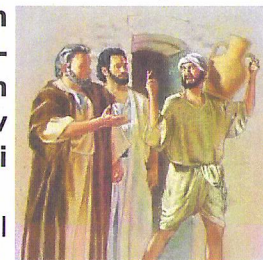
Božje kraljestvo

Ko je Jezus nastopil svojo učiteljsko pot, se je najprej ustavil v domačem kraju. V soboto je šel v shodnico, kjer so mu dali v roke zvitok Svetega pisma. Odprl ga je na mestu preroka Izaija in bral. Nato je zvitok odložil in dejal: »Danes se je to Pismo izpolnilo, kakor ste slišali« (prim. Lk 4,18–21).

Z Jezusovim učlovečenjem in delovanjem se je torej na svetu začelo uresničevati Božje kraljestvo. Uresničuje pa se tudi danes; po Cerkvi, ki je »na zemlji kal in začetek tega kraljestva«. Cerkev od Kristusa »prejema poslanstvo, da oznanja in vzpostavlja Kristusovo in Božje kraljestvo med vsemi narodi« (C 5), poudarja koncil. Cerkev je v službi Božjega kraljestva; oznanjati in razširjati ga mora vse dotlej, dokler ne bo sam Božji Sin ob koncu časov dovršil Božjega kraljestva. Sicer pa bi pojem Božjega kraljestva lahko opredelili takole:

Božje kraljestvo je bližina Boga, ki človeka sprejema, mu odpušča in ga dviga; ki ga ozdravlja in osvobaja od vsega, kar ga ovira, da bi bil lahko v polnosti Božji človek; je Božja osvoboditev za nove medsebojne odnose; je polnost življenja (kruh in vino v izobilju za vse) in je osvoboditev izpod oblasti greha in smrti. Zgovoren simbol za Božje kralje-

stvo, ki ga je Jezus večkrat uporabljal, je gostija. Gostija simbolizira Božje veselje, občestvo, obilje, skupno delitev in povezanost. Zato je tudi Jezus začel razodevati svoje veličastvo prav na svatbi v Kani Galilejski, o kateri nam je poročal evangelist minulo nedeljo.

SVETO PISMO

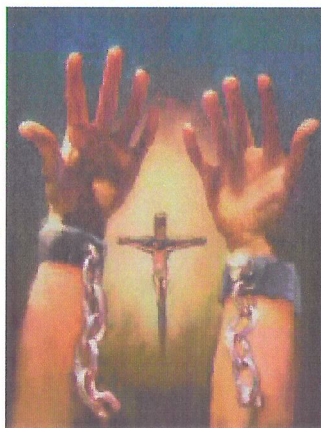
Dali so mu knjigo preroka Izaija. Odprl je knjigo in našel mesto, kjer je bilo pisano: »Duh Gospodov je nad menoj, zato me je mazilil. Poslal me je, da ubogim oznanim blagovest; da naznamim jetnikom oproščenje in slepim pogled; da zatirane izpustim v prostost in oznamim leto Božjega usmiljenja.« In zaprl je knjigo, jo dal služabniku in sédel; in vseh oči v shodnici so bile uprte vanj. Začel jim je govoriti: »Danes se je to pismo izpolnilo, kakor ste slišali.« (Lk 4,17–21)

Nova pot

Človek zmore razdreti prijateljstvo, ni pa v njegovi moči, da bi ga spet vzpostavil. Lahko sicer svojega prijatelja, ki ga je užalil, prosi odpuščanja, vendar le-tega ne more izsiliti. Ostane mu le upanje, da mu bo prijatelj odpustil. Odpuščanje je torej dar, ki si ga ni mogoče pridobiti z lastno močjo.

O d p u s t i lahko le drugi p o s v o j e m sklepu. Če to velja že za med-človeške odnose, toliko bolj velja za odnos med človekom in

Bogom. Ko človek užali Boga, bi pravičnost terjala, da ga Bog zavrže. Vendar Bog v svoji dobroti ravna drugače. Prerok Ozej takole opisuje božjo ljubezen, ki je pripravljena odpuščati: »Moje srce se obrača v meni, moje sočutje prekipeva. Ne bom storil po svoji srditi jezi, ne bom zvrnil Efrájima v pogubo, kajti Bog sem in ne človek, Sveti sem v tvoji sredi in ne prihajam v mesto« (Oz 11,8). Bog odpušča človeku, če mu je pripravljen priznati svojo krivdo. Seveda bi pa napačno razumeli božjo pripravljenost odpuščati, če bi menili, da je vseeno, kako živimo, ker je pač »božji poklic«, da odpušča. To bi bilo notranje popačenosti in nepripravljenosti na odpuščanje. Odpuščanje je sicer čisto božji dar, vendar Bog človeku, ker spoštuje njegovo svobodo, tega daru ne želi vsiliti.

Zavest, da nas Bog kljub našim odklonom ljubi, nam daje moč, da se vedno znova vračamo kot »izgubljeni sin« v Očetovo hišo.

Spoved – prenova življenja!

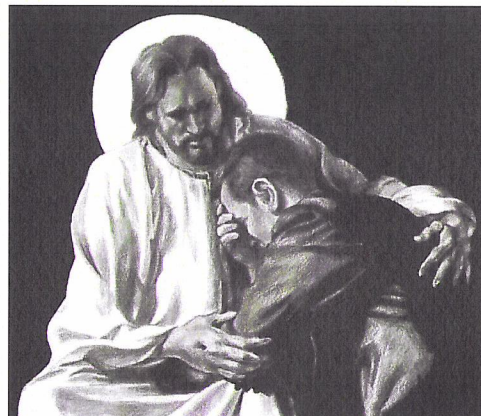
Lahko si misliš, kaj se zgodi, če nekaj mesecev ne posodobiš svojega računalnika. Računalniški sistem se upočasni, ogrožajo ga nevarni virusi in hipoma utegneš izgubiti svoje podatke. Nejevoljna trditev, da ne potrebuješ odpuščanja in spovedi, je, kakor če bi rekel: Moj računalnik deluje tudi brez posodabljanja.

Človek, ustvarjen po Božji podobi, neskončno presega tehnične naprave. Zato človek še bolj potrebuje skrbno in redno prenavljanje. Spoved, »zakrament sprave«, je priložnost, da te Bog sam prenovi, osvobodi in olepša.

Kaj te uničuje?

Uničuje te greh. Greh ni samo hudo, ki ga storimo, ampak tudi dobro, ki ga opustimo. Greh torej ni samo jeza, neljubeznivost, zavist, majhna goljufija. Greh je tudi, da nismo pomagali, čeprav bi mogli. Greh je, če smo bili preleni, da bi razvijali svoje talente.

Greh je, če smo se bojzljivo umaknili in n i s m o podprli pravične stvari.

Takšni grehi in opustitve delujejo kakor virusi na računalnik. Naše življenje napravijo brez-voljno, žalo-stno in pusto. Še huje: en greh pote-gne za seboj drugega. Prikradejo se slabe navade. Če plevela ne izruješ, se razbohota in zaduši dobro rastlino.

Kako nam Bog podari nov začetek? Vsak greh je najprej greh proti Bogu. On nas je čudovito ustvaril. In kako ravnamo s tem darom? Bog noče, da ga zapravimo. Daje nam možnost, da naše življenje spet postane lepo in krepko.

»Prilika o izgubljenem sinu« – ali bolje »prilika o usmiljenem očetu« – je ena najsijajnejših pripovedi v Svetem pismu in v svetovni književnosti. Prilika nam kaže Boga, polnega ljubezni in dobrote.

Morda tvoji grehi niso tako veliki kakor pri izgubljenem sinu. A tudi ti si potreben usmiljene ljubezni Boga Očeta, ki vse brezpogojno odpušča. Premagaj se in pojdi k spovedi. Pomisli: tudi duhovnik in papež se spovedujeta. Veliki svetniki so redno hodili k spovedi.

Črpajte svojo moč preprosto iz veselja do Jezusa.

Bodite srečni in polni miru.

Sprejmite, karkoli vam on da.

In dajte, kar on vedno sprejema s prisrčnim nasmehom.

(mati Terezija)

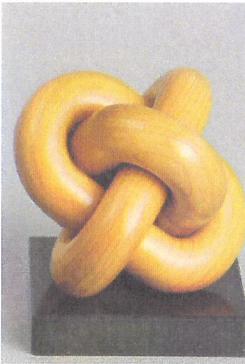
Domotožje po edinosti

Decembra lani je minilo petdeset let od sklepa 2. vatikanskega koncila (1962–1965). Dan pred slovesnim sklepom (7. decembra 1965) je bil svet priča zgodovinskemu dogodku. To je bil preklic medsebojnega izobčenja med rimsko in carigrajsko Cerkvijo, ki je bilo povod za nesrečni »vzhodni razkol« sredi 11. stoletja. Papež in carigrajski patriarh sta ob tej priložnosti skupaj izjavila: »Odstranjujemo in izbrisujemo iz spomina in iz srca Cerkve stavke izobčenja (ekskomunikacije) iz leta 1054. Spomin na ta dogodek je vse do danes oviral naše medsebojno zблиževanje v ljubezni. To izobčenje prepuščamo pozabi.«

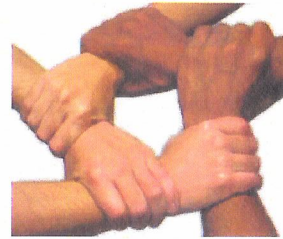

Odprava izobčenja je bila po besedah sv. Janeza Pavla II. del očiščenja zgodovinskega spomina. Kristjani so »poklicani, da z milostjo Svetega Duha skupaj znova premislijo bolečo preteklost, si odpustijo in se spravijo,« je zapisal v okrožnici Da bi bili eno. Pokoncilski papeži – Pavel VI., Janez Pavel II., Benedikt XVI. in Frančišek – vsi po vrsti hodijo po tej nelahki poti iskanja izgubljene edinosti. Zavedajo se, da je jedro njihovega poslanstva služenje edinosti. Zato je razdeljenost

kristjanov njihova velika bolečina. O tem je takole spregovoril papež Frančišek v svoji improvizirani video poslanici b i n k o š t n i m pastorjem v Teksasu (2014):

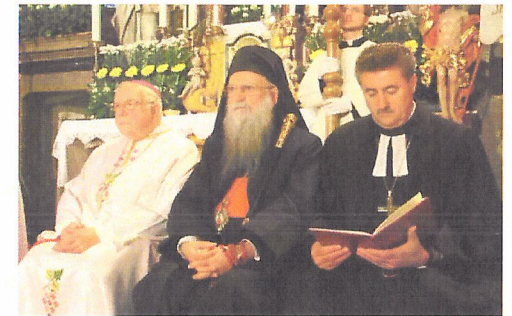

»Kar se dogaja v toliko naših družinah, se dogaja tudi nam, kristjanom. Razdelili in ločili smo se. Razdvojili so nas grehi in nesporazumi skozi dolgo zgodovino, ki je zaznamovana z grehi na eni in na drugi strani. Kdo je kriv za vse to? Mi vsi, ker smo vsi grešniki. Pravičen je samo eden, Gospod. – V sebi čutim veliko hrepenenje, da se ta razdeljenost konča in da dočakamo edinost. Hrepenim po tistem objemu, o katerem pripoveduje Sveto pismo v zgodbi o egiptovskem Jožefu. Njegovi bratje so zaradi lakote prišli v Egipt, da bi kupili živeža za preživetje. V Egiptu pa so našli veliko več kot živež: našli so svojega izgubljenega, prodanega brata. Tudi mi prihajamo skupaj in pri tem je najpomembnejše, da se srečamo kot bratje. Skupaj moramo jokati, kot je jokal egiptovski Jožef. Ta jok nas združuje, ker je jok ljubezni. – Naj v nas raste to domotožje, ki nas bo zблиžalo in omogočilo, da se najdemo, se objamemo in skupaj počastimo Jezusa Kristusa kot edinega Gospoda zgodovine. – Bratje in sestre smo. Pustimo, da Gospod dokonča delo, ki ga je začel. Gre za čudež edinosti, ki se je že začel in ki

ga bo Bog dokončal.« Eden od svetlih trenutkov, ki se ga nadejamo v tem letu, bo vsepravoslavni koncil, na katerega se naši bratje in sestre na Vzhodu pripravljajo že petdeset let. Pri njih namreč vse od 8. stoletja naprej ni bilo takšnega koncila. Ta naj bi prinesel nujno potrebno »podanašnjenje«, zlasti pa več edinosti med samostojnimi narodnimi cerkvami, ki doživljajo medsebojne napetosti. Carigrajski patriarh Bartolomej I. vse moči vlaga v ta načrt. Z molitvijo ga bo podprla tudi katoliška Cerkev. Patriarh je znan kot duhovni voditelj krščanskega gibanja za ohranitev okolja. Papež Frančišek v okoljski okrožnici Hvaljen, moj Gospod navaja nekaj njegovih najlepših misli o odgovornosti kristjanov do okolja. Bliža se tudi obhajanje petstote obletnice začetka reformacije (1517–2017). Teološki in zgodovinski osvetlitvi tega dogodka bo služilo dragoceno ekumensko besedilo Od konflikta do skupnosti, ki bo v naslednjih dneh izšlo v zbirki Cerkveni dokumenti. Svetovna luteranska zveza je k temu spominjanju povabila tudi katoliško Cerkev. Papež Benedikt XVI. je vabilo z veseljem sprejel (2011). Ni pa mogoče spregledati, da dogodki iz 16. stoletja boleče odmevajo vse do danes, saj so rodili neštete delitve med kristjani. Krivda zanje je bila deljena, to je povedal že koncil in za njim sv. Janez Pavel II. ob obisku Nemčije leta 1996:

»V 16. stoletju sta se obe strani obremenili s krivdo.« Zato je Benedikt XVI. izrazil željo, da skupen ekumenski spomin ne bi dobil oblike zmagoslavnega praznovanja. Naj bi bil priložnost za »skupno izpovedovanje vere v troedinega Boga, v skupni poslušnosti Gospodu in njegovi besedi«. Takšen spomin naj bi vseboval tudi naslednje prvine: molitev, skupno prošnjo za odpuščanje grehov v zvezi z delitvami, očiščenje spomina, izmenjavo pogledov na 1500 let zgodovine, ki nam je skupna, ter molitev k Svetemu Duhu za pomoč pri nadaljnjih korakih v smeri edinosti. V teh dneh kristjani po vsem svetu molimo za edinost. Ker je prvi v ta namen molil Jezus v dvorani zadnje večerje, se naša molitev zgolj pridružuje njegovi. V tem je njena posebna odličnost in lepota. Ne

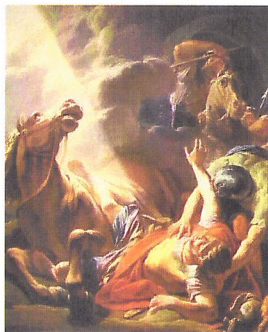

molimo sami, ampak svoj šibki glas pridružimo glasu Božjega Sina, njegovi prošnji, ki jo Oče ob svojem času nezmotljivo usliši.

S tem, ko se odpovemo nepotrebemu branju časnikov in gledanju televizije, si prihranimo čas za molitev.
(Jožef Smej)

SVETNIK TEDNA

25. januar SPREOBRNITEV APOSTOLA PAVLA

Pavel je zelo goreče sodeloval z judovskimi verskimi oblastmi v preganjanju kristjanov. Na poti v Damask, kamor je šel z istim namenom, da

zajame skupino kristjanov in jih privede pred sinedrij, ga je nenadoma zaslepila svetloba z neba. Padel je po tleh in zaslišal glas, ki mu je rekel: »Pavel, Pavel, zakaj me preganjaš?« Odvrnil je: »Kdo si, Gospod?« »Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš. Zdaj pa vstani in pojdi v mesto in izvedel boš, kaj moraš storiti!« (prim. Apd 9,4-6). Na ta Jezusov klic je Pavel odgovoril z isto gorečnostjo, s kakršno je prej preganjal kristjane. Sprejel je krščanstvo in začel oznanjati Božjo besedo.

SVETE MAŠE

NEDELJA, 17. januar 2016

3. nedelja med letom

za starše Pešti, Rozalijo in Ludvika

NEDELJA, 24. januar 2016

4. nedelja med letom

za starše Kuzma, Elizabeto in

Alojza

OZNANILA

1. Lepo vabljeni, da naročite verski tisk za leto 2016.

Ognjišče 45 EUR. Naša luč 35 EUR.

2. Na voljo je še nekaj Marijanskih koledarjev in Pratika.

3. Lepo vabljeni na koncert, na katerem nastopa tudi Krištof Hrastnik. Kdaj, kje...: 27. januarja 2016, 19.30, Akzent-Theater. Več podrobnosti si lahko ogledate na oglasni deski pred cerkvijo.

Če človek čuti v sebi močne strasti,

ali je (zaradi tega) grešnik?

Ne, strasti so lahko zelo dragocene. Šele z napačnim usmerjanjem strasti, ki so velika pomoč k uresničevanju dobrega, lahko strasti postanejo pomočniki zla. (KKC 1762–1766, 1771–1772)

Strasti, usmerjene k dobremu, postanejo kreposti. Te so potem gorivo življenja, ki se bori za ljubezen in pravičnost. Strasti, ki imajo človeka v oblasti, ga oropajo svobode in ga tako zapeljejo v zlo, pa imenujemo pregrehe.

Kjer Bog ne zavzema prvega mesta, je na kocki človeško dostojanstvo.

Zato je nujno priporočljivo pripeljati današnjega človeka do tega, da bo odkril resnično obličje Boga, ki se nam je razodel v Jezusu Kristusu. (Benedikt XVI.)

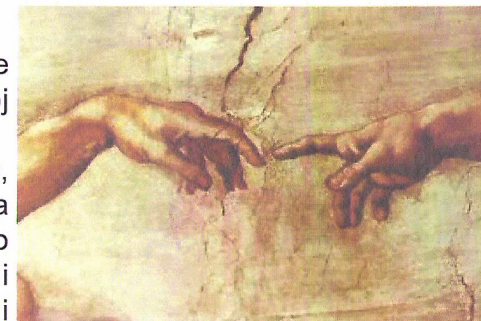
Prva beseda

Ni vedno lahko in prijetno imeti prve besede. A vse na tem svetu ima svoj začetek in konec.

Morda veste, kdo vas je držal za roko, ko ste napravili svoj prvi korak ... In morda – ob uri, ki pride – ne boste vedeli kdo vas drži za roko, ko boste napravili svojega zadnjega ... A to sploh ni

pomembno, če vaši koraki ne hodijo po Gospodovih poteh ... Če ob trenutkih počitka ne prisluškuje, kje odmeva Božji Korak! Verjetno ga ni med nami, ki ne bi vztrepetal ob spominu na prvi poljub ... prvi objem ... prvi dotik ... A večina nas verjetno tudi trepeta pred trenutkom, ko bomo zadnjič poljubili ... zadnjič objeli ... in se zadnjič dotaknili ... Pa vendar so vsi spomini in strahovi le prah in pepel, če se – odeti v figovo listje – vse življenje skrivamo pred Božjim Poljubom ... Božjim Objemom ... Božjim Dotikom!

Lahko si le predstavljamo, kaj smo ujeli v svoj prvi pogled, ko smo prvič odprli oči ... In prav tako si lahko le predstavljamo, kaj bomo ujeli v svoj zadnji pogled, preden bomo zatisnili oči ... Bog ve, kaj je bila naša prva misel ... In Bog ve, kaj bo naša zadnja ... A če živimo tako, da je Bog naša prva in zadnja misel ..., če z Njim začnemo in končujemo svoje dneve, svoja leta ..., svoje prve in zadnje reči ..., potem smo lahko trdni v veri, da Bog misli na nas. In kakršnakoli že je bila prva misel, spočeta

verjetno že v materinem telesu, prav gotovo pa v njenem naročju ... če smo živel Božjo Besedo, če smo iskali Gospodovo Pot, če smo se prepustili ljubečemu Božjemu Objemu in Pogledu, potem nas bo naša zadnja misel brez sence dvoma popeljala v Božje Naročje ... v Njegovo Telo!

Vse na tem svetu ima svoj začetek in konec. Tudi naše življenje, razprostrto čez vzpone in padce od prvega do zadnjega dne. Morda se nam zdi, da si lahko lastimo prvo besedo, a Njemu, ki je Začetek in Konec, Alfa in Omega, pripada zadnja beseda.

STE SE DANES ŽE NASMEJALI?

Pride možakar v Prekijo in gre v gostilno.

Tam si naroči pivo:

“Dajte mi lahko Laško!”

“Nimamo.”

“Te pa Gren.”

“Ja, te pa idi.”

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0660/ 657 94 33 (Matija)**

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**